

Volharding

Bijbelwoorden op de man af
Bijbelgedeelte: Rom 5:3 en 4

Groiegroepen C.G.K. Groningen
Seizoen 2009/2010, nr. 10

Lezen Rom. 5:1- 4

Kerntekst

“.....we weten dat ellende tot volharding leidt, volharding tot betrouwbaarheid, en betrouwbaarheid tot hoop. “

Andere teksten:

Mat. 10, 22; 24, 13; Luc. 8, 15; 21, 19; Hand. 1, 14; 2, 42; Rom. 2, 7; 8, 25; 12, 12; 15, 4.5; Cor. 12, 12; Ef. 6, 18; Col. 1, 11; 4, 2; 1 Thess. 1, 3; 2 Thess. 1, 4; 3, 5; 1 Tim. 4, 16; 5, 5; 6, 11; 2 Tim. 2, 12; 3, 10; Tit. 2, 2; Hebr. 10, 36; 12, 1; Jac. 1, 3.4.12; 5, 11; 2 Petr. 1, 6; Op. 1,9; 2, 2.3.19; 13, 10; 14, 12.

Velen menen, dat het specifiek christelijk antwoord op het probleem van het lijden de berusting is. In het lijden berusten betekent dan ons zonder meer bij het lijden neerleggen. Terecht is evenwel het advies van prof. Dr. G.N. Lammens: “We moeten als christenen het woord “berusten” uit ons woordenboek schrappen”. “Het is”, zo zegt hij, “een door en door heidens woord”.

In het oude Griekenland zagen de Stoïcijnen het als een ideaal om het lijden zo onbewogen en onaandoenlijk mogelijk te ondergaan. Daar zat de gedachte achter, dat het lijden in verband staat met het noodlot en dat tegen het noodlot toch niets te beginnen is. In het woord “berusten” ligt dit Griekse ideaal en niet de bijbelse waarheid. De bijbel weet totaal niets van een noodlot waarbij we ons zonder meer hebben neer te leggen.

In de bijbel lezen we dan ook niet, dat we in het lijden moeten berusten. Wat we wel in de bijbel lezen is, dat we in het lijden mogen volharden. Dat volharden iets anders is dan berusten, blijkt wel heel duidelijk uit Col. 1, 11 waar de woorden “volharding” en “blijdschap” in één adem genoemd worden. De combinatie van de woorden “berusting” en “blijdschap” is onmogelijk. De woorden “volharding” en “blijdschap” vullen elkaar aan.

Toen George Matheson blind werd, bad hij, of hij dat feit mocht aanvaarden niet alleen zonder opstand, maar ook met een loflied. Het lijden aanvaarden zonder opstand is berusten. Het lijden aanvaarden met een loflied is volharden.

Het Griekse woord dat in het Nieuwe Testament voor “volharden” gebruikt wordt – het woord *hupomenein* – betekent, letterlijk vertaald, “eronder blijven”, “het eronder uithouden”. Te denken is aan de pijlers onder een brug. Wat er ook over de brug heengaat – zelfs het zwaarste verkeer – de brug houdt het, omdat de pijlers eronder blijven staan. We volharden in het lijden, wanneer we niet onder het lijden doorgaan, maar onder het lijden blijven staan.

Voor pijlers onder een brug is het van beslissend belang, dat ze een hecht fundament hebben. Hoe sterk pijlers ook zijn, ze betekenen niets, wanneer ze geen hecht fundament hebben. Pijlers die nergens op rusten kunnen geen enkele brug houden. Om te kunnen volharden – eronder te kunnen blijven staan – moet ons leven gefundeerd zijn in Jezus. Hij is het fundament, door God zelf gelegd, dat altijd vastheid geeft (1 Cor. 3, 11). Zoals een pijler geen vastheid in zichzelf heeft, maar die ontleent aan het fundament waarop hij rust, zo hebben wij geen vastheid

in onszelf, maar mogen wij die ontlenen aan Jezus. Alleen “in Hem” kunnen we volharden. Alleen “in Hem” houden we het uit onder alles wat over ons heen kan gaan.

Wanneer Paulus in Rom. 8, 35 tal van verschrikkingen heeft opgesomd – verdrukking, benauwdheid, vervolging, honger, naaktheid, gevaar en het zwaard – zegt hij in vers 37: “Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem die ons heeft liefgehad”. Het geheim van het overwinnen ligt in de laatste woorden: “door Hem – Jezus – die ons heeft liefgehad”. Hij wil ons in de verschrikkingen vasthouden. Zo kunnen we overwinnen. Niet pas ná “dit alles”, maar al ín “dit alles”. Door Jezus overwinnen ín alles: Dat is volharden.

Wanneer we volharden staan we niet aan de kant door het lijden, maar aanvaarden we de kans door het lijden.

Vragen:

1. Waarom hoort volgens het Nieuwe Testament het volharden zo specifiek tot het christen-zijn?
2. Waarin zou het “eronder blijven” bij het lijden concreet kunnen uitkomen?
3. Hoe is wat hier met betrekking tot de volharding is toegepast op het lijden ook toe te passen op een schijnbaar onmogelijke en bovenmenselijke taak die ons is toevertrouwd?

Lied 316

1 Blijf bij ons, Jezus, onze Heer, de avond daalt op aarde neer; het helder licht, uw godlijk woord, moog' bij ons schijnen ongestoord.	4 Blijf Heer ons met uw woord nabij en maak ons van de vijand vrij, deel aan uw kerk genade mee, geduld en eenheid, moed en vree.
2 Geef ons in deze zware tijd volharding en standvastigheid, opdat wij woord en sacrament bewaren tot aan 's werelds end.	5 Het is niet onze zaak, o Heer, 't gaat om uw eeuwig rijk, uw eer. Wil allen trouw terzijde staan, die op uw wegen willen gaan.
3 Bewaar uw kerk, zij is benard, want wij zijn boos en traag en hard; geef vrucht en zegen op uw woord, maak dat alom het wordt gehoord.	6 Uw woord maakt onze harten sterk, het is de schutsmuur van uw kerk. Houd ons daarbij, opdat wij Heer, buiten uw woord niets zoeken meer.

NB Bij dit gesprekspapier is geen toelichting voor gespreksleiders